

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

JOHAN FABRICIUS, Charlotte's Grootte Reis, 's Gravenhage, H. P. Leopold's U.M., 1928.

Charlotte is een knap, pittig, maar eenigszins overwerkt onderwijzeresje; zij maakt, om de goedkoopte met een vrachtboot, een reis naar de Middellandsche Zee, is de eenige passagier aan boord en komt thuis, verloofd met den oer-degelijken eersten stuurman. Men zou zoo zeggen: niet bepaald een gegeven voor een roman van 462 bladzijden! Wat moet daar weer, naar bekend recept, in beschreven en gepraat en uitgeweid en gedétailleerd zijn! Zeker — maar is daar eigenlijk iets tegen, als die beschrijvingen, die tallooze détails en die vele, vele gesprekjes, door de manier waarop ze geschreven zijn, u boeien, u amuseeren vooral?

Fabricius' boek zal waarschijnlijk wel nooit blijken tot de wereldlitteratuur te behooren, ook al verscheen er dan een duitsche vertaling van; het is niet groot of diep van visie, het behandelt geen problemen, het laat alle levensraadseelen volslagen ongemoeid. De liefdes-historie, die erin gegeven wordt, verdient dien naam maar half, zij is tamelijk nuchter en gewoontjes en misschien niet eens erg waarschijnlijk. Ja, zij herinnert zoowaar aan het oude thema van „Goud Elsje” en haar duitsche soortgenooten: juist de man van wien de heldin in het begin een aversie heeft, wordt ten slotte haar hartsvriend, haar „lieveling” — om haar eigen slotwoord te gebruiken. Allemaal volkomen juist, maar het feit wordt er niet door weggenomen, dat dit groot-8° boek, met zijn vele dichtbedrukte bladzijden, kostelijke en voortdurend-litteraire lectuur biedt. Ik zou er alleen, als ik in de plaats der uitgevers was geweest, wat dunner papier voor hebben uitgekozen, want juist een boek als dit neemt men zoo héél graag overal met zich mee — in trein, in tuin, aan strand — en een turf van bijna vijf centimeter dikte is zoo allemachtig onhandelbaar!

De heer Johan Fabricius heeft geest, en echten humor in dien geest. Als spelenderwijs weet hij menschen te schetsen — méér dan schetsen: ze te doen leven, te doen kénnen, als had gij jaren met hen omgegaan. Het was lang geen gemakkelijke taak, die hij zich gesteld had met dit zijn verhaal: van een zonder twijfel zelf gemaakte zeereis iets méér dan journalistieks, iets prikkelend fijns en aardigs (ook voor verwende lezers!) te maken. Lang niet gemakkelijk, zeide ik — maar dit is nu juist het opmerkelijke, dat men van moeite absoluut niets merkt. Het lijkt maar vroolijk uit de mouw geschud, dit boek van 462 pagina's. Het weerlegt in zijn eentje, alle beweringen, over de onoverwinnelijke zwaar-op-de-handheid der nederlandsche schrijvers.

H. R.